

Λκ 9,10-17

Ὁ χορτασμός τῶν πεντακισχιλίων

Ἔχετε κάνει ποτέ πικνίκ στήν ὑπαιθρο; Στίς ἐκδρομές πού κά-
νετε μέ τό σχολεῖο ἴσως θά εἶχατε τήν εὐκαιρία νά καθίσετε καταγῆς
στό χλωρό χορτάρι καί ν' ἀπολαύσετε ἔτσι τό φαγητό σας.

Ἔνα τέτοιο γεῦμα θά παρακολουθήσουμε σήμερα, στό ὁποῖο
παρακάθησαν, ἀκοῦσε, πάνω ἀπό πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι!

Εἶχαν ἀποσυρθεῖ γιά λίγο **σ' ἓναν ἔρημο τόπο** ὁ Χριστός μαζί
μέ τούς μαθητές Του. Γρήγορα ὅμως αὐτό ἔγινε γνωστό καί μαζεύ-
τηκαν ἐκεῖ πολλοί ἄνθρωποι ἀπό τή γύρω περιοχή κι ἀπό μέρη μα-
κρινά. Λαχταροῦσαν ν' ἀκούσουν τόν Χριστό μας νά διδάσκει.
Κανείς ἄλλος δέν μιλοῦσε ὅπως Αὐτός. Τά λόγια Του τούς ἔδιναν
δύναμη καί εἰρήνη! Ἔφεραν καί πολλούς ἀρρώστους μαζί τους.
Ἦξεραν ὅτι ὁ Διδάσκαλος αὐτός ἔχει τή δύναμη νά θεραπεύει καί
τίς πιό βαρεῖες ἀρρώστιες.

Πραγματικά, γιά πολλή ὥρα μιλοῦσε ὁ Χριστός σούς ἀνθρώ-
πους. Κι ἔπειτα, θεράπευσε ὅλους τούς ἀρρώστους. Εἶχαν κάνει
τόσο κόπο νά ἔρθουν ὡς ἐκεῖ νά Τόν συναντήσουν. Αὐτό φανέρωνε
τή μεγάλη τους πίστη.

Πότε πέρασε ἡ ὥρα οὔτε πού τό κατάλαβαν. Εἶχε φτάσει **ἡ δύση**

τοῦ ἡλίου. Οἱ μαθητές ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν: «Τόσοι ἄνθρωποι ὅλη τή μέρα δέν ἔφαγαν τίποτε!». **Δέν χόρταιναν ν' ἀκοῦν τά λόγια τοῦ Χριστοῦ καί ξέχασαν τό φαγητό.** Τώρα ὅμως πού βράδιαζε, οἱ ἀπόστολοι σκέφτηκαν πώς ἔπρεπε κάπως νά φροντίσουν. Γύρω ἦταν ἐρημιά· τά σπίτια τῶν περισσότερων ἀνθρώπων ἦταν ἀρκετά μακριά.

Πλησιάζουν τόν Χριστό καί Τοῦ λένε: «Διδάσκαλε, πές τους νά φύγουν· νά πᾶνε στά γύρω χωριά, νά βροῦν κάτι νά φᾶνε καί ὅσοι εἶναι ἀπό μακριά νά δοῦν ποῦ θά περάσουν τή νύχτα τους, γιατί ἐδῶ εἶναι ἐρημιά». Γιά τόν ἑαυτό τους οἱ μαθητές δέν νοιάζονται. Δέν τούς ἀπασχολεῖ ἂν αὐτοί μείνουν νηστικοί ἢ καί ἄυπνοι. Γιά τούς ἄλλους ὅμως τό νιώθουν χρέος τους νά φροντίσουν.

- Δώστε τους ἐσεῖς νά φᾶνε, τούς λέει ὁ Χριστός.

- Μά δέν ἔχουμε τίποτε, Τοῦ ἀπαντοῦν. Ψάξαμε καί τό μόνο πού βρήκαμε εἶναι **πέντε ψωμιά καί δύο ψάρια**, πού ἔχει μαζί του ἓνα παιδί ἐδῶ ἀνάμεσά μας. Μ' αὐτά ὅμως δέν μποροῦν νά χορτάσουν τόσοι ἄνθρωποι!

Οἱ ἄνδρες μόνο ἦταν περίπου **πέντε χιλιάδες**. Προσθέστε καί τίς γυναῖκες καί τά παιδιά...

- Βάλτε τους νά καθίσουν **πενήντα πενήντα** γιά φαγητό, λέει τότε ὁ Χριστός.

Οἱ μαθητές ὑπακοῦν. Ἔχουν **ἐμπιστοσύνη** στόν Διδάσκαλό τους. Δέν ξέρουν, βέβαια, τί θά δώσουν στούς ἀνθρώπους νά φᾶνε. Ἄλλά ἀφοῦ τό εἶπε ὁ Χριστός, τούς βάζουν πενήντα πενήντα νά καθίσουν γιά φαγητό.

Οἱ ἄνθρωποι **κάθισαν στό χορτάρι**. Ἦταν μιά πολύ ὁμορφη σκηνή. Ὁ Ἰησοῦς ζήτησε νά Τοῦ φέρουν τά πέντε ψωμιά καί τά δύο ψάρια. Ἔτσι **ἀπλά καί ταπεινά**, μ' ὅ,τι βρέθηκε ἐκεῖ στήν ἐρημιά, θά παραθέσει ὁ μέγας Διδάσκαλος τό τραπέζι.

Οἱ μαθητές Τόν κοιτοῦν μέ ἀπορία. Τί θά κάνει ἄραγε; Πῶς θά χορτάσει τούς ἀνθρώπους μέ πέντε ψωμιά καί δύο ψάρια;

Ὁ Χριστός ὑψώνει τά μάτια Του στόν οὐρανό καί **εὐλογεῖ τά**

ψωμιά και τὰ ψάρια. Μᾶς διδάσκει ἔτσι, παιδιά, μέ τό παράδειγμά Του **νά μήν ἀρχίζουμε ποτέ τό φαγητό μας πρὶν κάνουμε προσευχή,** γιά νά εὐλογεῖ ὁ Θεός τ' ἀγαθὰ πού ὁ ἴδιος χαρίζει κάθε φορά στό τραπέζι μας.

Μετά τήν προσευχή, ὁ Χριστός κόβει τὰ ψωμιά καί δίνει στούς μαθητές Του νά μοιράσουν στούς ἀνθρώπους. **Οἱ μαθητές μοίραζαν... καί τὰ ψωμιά καί τὰ ψάρια δέν τελείωναν!**

Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό; Πῶς πολλαπλασιάστηκαν τὰ ψωμιά καί τὰ ψάρια, ὥστε νά χορτάσουν τόσοι ἀνθρωποι;

Μά ἀφοῦ **ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Θεός, ὁ δημιουργός τοῦ κόσμου.** Αὐτός εἶπε ἕναν λόγο καί ἡ γῆ βλάστησε τό σιτάρι καί οἱ θάλασσες γέμισαν μέ ψάρια! Εἶχε, λοιπόν, τή δύναμη νά πολλαπλασιάσει τὰ ψωμιά καί τὰ ψάρια. Θυμάστε τήν ἱστορία ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη; Αὐτός **ὁ ἴδιος Θεός χόρτασε τόν λαό Του στήν ἔρημο** μέ ψωμί ἀπό τόν οὐρανό καί μέ κρέας ἐκλεκτό, μέ τό **μάννα** καί τὰ **ὄρτύκια.** Αὐτός, λοιπόν, κι ἐκεῖ στήν ἔρημιά χόρτασε πάνω ἀπό πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους ἔχοντας μόνο πέντε ψωμιά καί δύο ψάρια.

Καί ὄχι μόνο ἔφαγαν καί χόρτασαν ὅλοι, ἀλλά καί περίσσεψε φαγητό! Ὁ Χριστός, διδάσκοντας σ' ὅλους μας τήν **ἀρετή τῆς οἰκονομίας,** εἶπε στούς μαθητές Του **νά μαζέψουν τὰ περισσεύματα.** Τά μαζέψαν μέσα σέ μεγάλα καλάθια, σέ κοφίνια. Ξέρετε πόσα; Ὅσοι ἦταν καί οἱ μαθητές. **Δώδεκα!** Ὁ καθένας γέμισε κι ἀπό ἕνα κοφίνι.

Ἐλπίδα στή στοργική φροντίδα τοῦ Θεοῦ

Τήν ἱστορία αὐτή τή διηγούνται μέσα στήν Καινή Διαθήκη καί οἱ τέσσερις εὐαγγελιστές. Μᾶς ἀποκαλύπτει μιὰ μεγάλη ἀλήθεια: ὅτι **ὁ Χριστός μας, πού εἶναι ὁ Θεός καί δημιουργός τοῦ κόσμου,** μᾶς ἀγαπάει καί μᾶς φροντίζει σάν στοργικός πατέρας! Κι ἄν

ἀκόμη σέ κάποια οἰκογένεια λείπει ὁ πατέρας ἢ ἀντιμετωπίζει τό δύσκολο πρόβλημα τῆς ἀνεργίας, νά μήν τό ξεχνᾶμε: Ἔχουμε ὅλοι πατέρα τόν παντοδύναμο Θεό, πού μπορεῖ νά φροντίσει γιά ὅλες τίς ἀνάγκες μας!

«Πατέρα» δέν ὀνομάζουμε τόν Θεό στήν προσευχή μας; Λέμε **«Πάτερ ἡμῶν...»**. Κι ἀπ' Αὐτόν ζητοῦμε νά μᾶς δίνει καθημερινά τό φωμί πού χρειαζόμαστε: **«τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον»**. Αὐτὴ τὴν προσευχὴ μᾶς τὴ δίδαξε ὁ Χριστὸς μας. Νά τὴ λέμε μέ πίστη, **μ' ἐμπιστοσύνη στήν ἀγάπη Του** ἀκόμη καί σέ δύσκολες ὥρες, ἂν ἡ οἰκογένειά μας ἢ ἡ πατρίδα μας ἀντιμετωπίζει οἰκονομικὲς δυσκολίες ἢ διάφορα ἄλλα προβλήματα. Κάθε ἀγωνία ἢ δυσκολία νά τὴν ἀκουμποῦμε στὰ χέρια Του μέ τὴν προσευχὴ μας.

Τά παιδιά τοῦ Χριστοῦ ποτέ δέν ἀπελπίζονται. Ἀντίθετα, σκορποῦν καί στοὺς ἄλλους γύρω ἐλπίδα! Ὅταν ἔχω πατέρα μου τόν παντοδύναμο Θεό, σ' ἀλήθεια, τί νά φοβηθῶ;

Σέ μιά ὁμιλία πού ἔκανε ὁ Χριστὸς μας πάνω σ' ἓνα ὄρος -**ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία**- ὀνομάζεται- εἶπε: **«Κοιτάξτε τά πουλιά τοῦ οὐρανοῦ· οὔτε σπέρνουν οὔτε θερίζουν οὔτε μαζεύουν ἀγαθὰ σίς ἀποθῆκες τους, ἀλλὰ ὁ οὐράνιος Πατέρας τά τρέφει... Δεῖτε καλὰ τά κρίνα τοῦ ἀγροῦ· οὔτε ὁ ἔνδοξος βασιλιάς Σολομώντας δέν εἶχε τόσο ὁμορφὴ ἐνδυμασία ὅσο αὐτά! Ἄν τό χορτάρι τοῦ ἀγροῦ, πού σήμερα ὑπάρχει καί αὔριο τό καῖνε, ὁ Θεὸς τό ντύνει τόσο ὁμορφα, δέν θά φροντίσει πολὺ περισσότερο γιά σᾶς, πού εἶστε παιδιά Του;»** (Μθ 6,26-30).

Ναί, ὁ Θεὸς εἶναι πατέρας μας καί φροντίζει γιά τίς ἀνάγκες μας. Δέν θά μᾶς ἀφήσει ποτέ ἀβοήθητους. Θαυμαστιά ἢ ἀγάπη Του πάντοτε μᾶς προστατεύει.

Ὁ Χριστός εἶν' ὁ Θεός μου,
ὁ πατέρας κι ὁ ὀδηγός μου.
Μέ ἀγάπη μέ φροντίζει
καί ἀσφάλεια μοῦ χαρίζει.

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Συνταγές γιά ἀρτοσκευάσματα πού μποροῦν νά γίνουν στό Κατηχητικό.
2. Ἐγχρωμη εἰκόνα.
3. Ἀφίσα.
4. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.

Ἵποσημείωση: Τό μάθημα προσφέρεται, ἐπίσης, γιά νά γίνουν στά παιδιά δύο συστάσεις: α) νά κάνουν προσευχή πρὶν καί μετὰ ἀπό τό φαγητό β) νά καλλιεργήσουν τήν ἀρετή τῆς οἰκονομίας: νά μήν πετοῦν φαγητό κι ὅτιδήποτε ἄλλο χρήσιμο καί νά μήν σπαταλοῦν τά χρήματά τους ἀλλ' ἀντίθετα νά μάθουν νά τ' ἀποταμιεύουν.